

Arrest

nr. 258 176 van 14 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEN BOGAERDE, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 januari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.12.2020 bij onze diensten werd ingediend door :
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkene voegt in zijn aanvraag een medisch attest voor d.d. 19.10.2020. Echter, op dit attest ontbreekt de rubriek "medische voorgeschiedenis". Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, moet de aanvraag 9ter, op straffe van onontvankelijkheid, een standaard medisch getuigschrift bevatten conform het model gepubliceerd in bijlage van het KB van 24 januari 2011. De nodige inlichtingen op dit standaard medisch getuigschrift maken het namelijk voor de ambtenaar-geneesheer mogelijk zijn opdracht te vervullen. De aanvraag werd ingediend op 07.12.2020, dus na de invoegingtreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RW d.d. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).”

1.3. Op 11 januari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Mevrouw,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"schending van:

- *art 9ter §3, 3° Vreemdelingenwet*
- *artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.*

Doordat verwerende partij oordeelde dat het standaard medisch getuigschrift conform het KB van 24.01.2011 niet gevoegd was bij de aanvraag van 07.12.2020.

Terwijl het standaard medisch attest weldegelijk gevoegd was.

Zodat het verzoek ten onrechte als onontvankelijk werd afgewezen.

Toelichting:

Art. 9ter§3, 3° Vreemdelingenwet stelt: (...)

Het standaard medisch getuigschrift waarnaar verwezen wordt is nader omschreven in het KB van 24.01.2011.

De bijlage bij dat KB ziet er zo uit: (...)

Alle elementen die vermeld staan in voormeld KB zijn vermeld op de door verzoekster gevoegde getuigschrift.

Het is niet omdat de arts van verzoekster een iets andere sjabloon gebruikt dan verweerster gewoon is, dat de vereiste gegevens zouden ontbreken. Alle elementen uit het KB zijn vermeld in het voorgelegde getuigschrift.

Het is zelfs beter, omdat de verplichte vragen zijn opgesplitst in deelvragen, zodat er meteen meer informatie kan verschaft worden aan verweerster.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds bij arrest d.d. 15.05.2012 (nr. 81.287, RvV71 575/11) geoordeeld dat een andere bewoording op het invulformulier geen reden vormt om de aanvraag af te wijzen als onontvankelijk.

Bovendien, en dat lijkt voor verweerster de grootste zorg te zijn, is ook de medische voorgeschiedenis vermeld op de laatste pagina van het medisch attest. Door de behandelend arts werd er verwezen naar de eerste bijlage (stuk 2b) bij het verzoek tot medische regularisatie, om de heel eenvoudige reden dat de medische voorgeschiedenis van verzoekster veel te uitgebreid is en niet in twee lijntjes met de hand kan neergeschreven worden op het medisch attest.

De behandelend arts wenste geen gegevens weg te laten en heeft daarom geopteerd voor een expliciete verwijzing in het medisch attest naar de medische voorgeschiedenis in de gevoegde bijlage (stuk 2b van het verzoekschrift tot medische regularisatie).

Van verweerster kan blijkbaar niet dezelfde pragmatiek verwacht worden...

Het standaard medisch getuigschrift bevatte alle verplichte informatie en is weldegelijk ontvankelijk."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een medisch attest voorlegt van 19 oktober 2020, dat op dit attest de rubriek “medische voorgeschiedenis” ontbreekt, dat de aanvraag 9ter op straffe van onontvankelijkheid een standaard medisch getuigschrift moet bevatten conform het model gepubliceerd in bijlage van het koninklijk besluit van 24 januari 2011, dat de nodige inlichtingen op dit standaard medisch getuigschrift het voor de ambtenaar-geneesheer namelijk mogelijk maken zijn opdracht te vervullen, dat de aanvraag werd ingediend op 7 december 2020, dus na de invoegingstreding op 29 januari 2011 van het koninklijk besluit van 24 januari 2014 en bijgevolg niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt.

Daarnaast wordt in de tweede bestreden beslissing duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

(...)

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; (...).”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011), voorziet dat het standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder punt A. de medische voorgeschiedenis gevraagd.

3.6. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een medisch attest voorlegt van 19 oktober 2020, dat op dit attest de rubriek “medische voorgeschiedenis” ontbreekt, dat de aanvraag *9ter* op straffe van onontvankelijkheid een standaard medisch getuigschrift moet bevatten conform het model gepubliceerd in bijlage van het koninklijk besluit van 24 januari 2011, dat de nodige inlichtingen op dit standaard medisch getuigschrift het voor de ambtenaar-geneesheer namelijk mogelijk maken zijn opdracht te vervullen, dat de aanvraag werd ingediend op 7 december 2020, dus na de inwerkingtreding op 29 januari 2011 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011, en bijgevolg niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt.

3.7. De verzoekende partij betoogt in dit verband dat de medische voorgeschiedenis wordt vermeld op de laatste pagina van het medisch attest, dat er door de behandelde arts werd verwezen naar de eerste bijlage (stuk 2b) bij het verzoek tot medische regularisatie om de heel eenvoudige reden dat de medische voorgeschiedenis veel te uitgebreid is en niet in twee lijntjes met de hand kan neergeschreven worden op het medisch attest, dat de behandelde arts geen gegevens wenste weg te laten en daarom heeft geopteerd voor een expliciete verwijzing in het medisch attest naar de medische voorgeschiedenis in de gevraagde bijlage.

3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 7 december 2020 een gedetailleerd medisch attest van 19 oktober 2020 heeft voorgelegd waarin de behandeld geneesheer bij opmerkingen schreef: “*zie bijlage medische geschiedenis*”. Zoals de verzoekende partij zelf aanvoert, blijkt tevens uit het administratief dossier dat zij een tweede medisch attest (stuk 2b) bij haar aanvraag heeft gevoegd waarin haar medische voorgeschiedenis wordt geattesteerd. Door de uitdrukkelijke verwijzing in het gedetailleerd medisch attest van 19 oktober 2020 naar de medische geschiedenis in bijlage, dient de inhoud van het medisch attest omtrent de medische geschiedenis (stuk 2b) geacht te worden deel uit te maken van de inhoud van het voorgelegd gedetailleerd medisch attest.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het voorgelegd gedetailleerd medisch attest van 19 oktober 2020 niet conform het model gepubliceerd in bijlage van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 acht en aldus meent dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag, louter omdat op voornoemd attest de rubriek “*medische voorgeschiedenis*” ontbreekt. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijken immers geen andere vaststellingen die mee tot deze conclusie leiden. Minstens blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet eenduidig dat de verwerende partij, zonder de vaststelling dat op het attest de rubriek “*medische voorgeschiedenis*” ontbreekt, ook zou hebben besloten dat het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt.

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat het attest omtrent de medische voorgeschiedenis via verwijzing geacht wordt deel uit te maken van het gedetailleerd medisch attest van 19 oktober 2020, is het aldus foutief, minstens kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partij om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren op grond van de loutere vaststelling dat de rubriek “*medische voorgeschiedenis*” ontbreekt. Immers is deze vaststelling, het weze herhaald, foutief en blijken geen andere vaststellingen uit de eerste bestreden beslissing opdat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing kan concluderen dat “*het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt*”.

3.9. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verwerende partij niet dienstig stellen in haar verweernota dat de vraag naar de medische voorgeschiedenis niet terug te vinden is op het document dat de verzoekende partij aanwende ter onderbouwing van haar aanvraag.

Het betoog in de nota met opmerkingen dat alleen maar kan worden vastgesteld dat het gedetailleerd medisch attest dat op 19 oktober 2020 werd opgesteld en dat de verzoekende partij bij haar aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voegde niet overeenstemt met het document dat als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 is gevoegd, betreft een *a posteriori* motivering die geenszins eenduidig blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing en aldus niet vermag het vastgesteld gebrek recht te zetten. Het komt de Raad niet toe om zich in de plaats van de verwerende partij te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds zou hebben geconcludeerd tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet gelet op het niet overmaken van het standaardmodel medisch getuigschrift samen met de initiële aanvraag, indien abstractie zou worden gemaakt van de ondeugdelijk bevonden motivering (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

In de mate dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog aanvoert dat de verzoekende partij stelt dat onderaan bij opmerkingen handgeschreven wordt verwezen naar de medische voorgeschiedenis en dat er wordt gerefereerd aan de bijlagen, dat dit niet wegneemt dat het gedetailleerd medisch getuigschrift helemaal niet identiek is aan het standaard medisch getuigschrift en dat het niet langer om het bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 voorziene modelformulier gaat, merkt de Raad opnieuw op dat dit een *a posteriori* motivering is die niet is terug te vinden in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen en het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3.11. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat dit gegrond is en dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moeten derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER